

РЕШЕНИЕ

№ 1239

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 30.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5065** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба от Национално Ловно-рибарско сдружение „Съюз на ловците и риболовците в България“ срещу Разрешение за строеж № 4/14.01.2021г. на Главния архитект на Район „С.“ СО, с което е разрешено на „Вим груп“ ООД, [населено място] да извърши преустройство на ресторантска част на подземен етаж за обособяване на самостоятелен обект – П. на хранителни продукти в УПИ IX-90, кв. 392, зона Г – центъра.

С жалбата се иска отмяна на оспореното Разрешение за строеж при следните съображения: Намира, че се легитимира като лице, чиито права са засегнати от оспорения акт, тъй като със същия се разрешава строеж в обект – подземна улица, относно който жалбоподателят разполага с право на преминаване. Извън това, т.нар. „подземна улица“ представлявала обща част към всички сгради, до които се осигурява достъп от нея, поради което същите следва да се възприемат като заинтересовани в качеството на етажни собственици по смисъла на чл. 149, ал.2, т.4 от ЗУТ.

Намират, че разрешението за строеж е издадено при липса на материална компетентност от страна на Главния архитект на район „С.“ СО, с оглед което претендират и прогласяване на неговата нищожност.

Сочат, че издаденото разрешение за строеж противоречи на изискванията и параметрите на застрояване, с оглед на действащия ПУП, в който случай същото отново се явява нищожно, тъй като застрояване е допустимо, само ако съответства на действащият застроителен за имота план.

Сочат, че строежът е разрешен върху кабелни линии „средно напрежение“ , което е недопустимо по силата на чл. 67, ал.2 от ЗУТ.

Молят за прогласяване на нищожността му, алтернативно за отмяна на акта.

В хода на делото, с молба от 03.08.2021г. е поискано от Прокурор при Софийска градска прокуратура последните да встъпят в производството като страна, която поддържа жалбата, намира оспореното разрешение за строеж за незаконосъобразно и молят за неговата отмяна на основание чл. 16, ал.1, т.3 от АПК във връзка с чл. 147, ал.2 от АПК и чл. 127, т. 5 и т. 6 от Конституцията.

Намират, че е налице основание за встъпване на Прокуратурата в образуваното и висящо производство, поради наличие на важен обществен интерес.

Сочат, че в СГП е образувана пр. преписка №22301/2020г. по сигнал на настоящия жалбоподател, получени на 03.12.2020г. В същия се сочи, че на сдружението е разрешено изграждането на „Обръщател на подземна улица“ с разрешение за строеж № 209 от 29.05.1981г. на управление „Архитектура и благоустройство“ на С., като обръщателят е изграден през 1982г. и е приет с протокол за приемане. Сочат, че през 2020г. дружеството „Вим груп“ ЕООД е изградило строеж върху подземната улица, като същият е изграден непосредствено преди обръщателя и пречи на достъпа до него. В тази връзка и след събиране на становища по случая, СГП е уведомена за съществуването на настоящото производство, в което по този повод иска да встъпи.

Установено е по повод запитване на Н. СО, че от страна на РДНСК е осъществена проверка на случая и е установено, че за строежа е налице разрешение за строеж – процесното. В КП№С20-1566-1/17.01.2021г. на РДНСК е записано още, че от страна на този орган е установено, че при така изпълненото преустройство, достъпът на автомобили до подземното обръщало е невъзможен, като е възможен само пешеходен достъп. В писмото е отбелязано още, че РДНСК няма правомощия за контрол на действията на районните администрации, а такъв се осъществява от Н. СО.

Прокуратурата счита, че не се касае за преустройство на обект, а за изграждането на нов такъв, който попада върху подземната улица, законно изградени с разрешение на ИК на СНС от 1981г. Намира, че доколкото същият безспорно попада върху улица, представлява правно нетърпим акт и подлежи на прогласяване като нищожен, каквото искане се прави от съда.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Е. и адв. А. с редовни пълномощни. Поддържат жалбата, като считат, че същата е допустима и основателна, като намират, че оспореният акт е нищожен, тъй като разрешава построяването на обект върху изградено съоръжение, което е разрешено законно. Представят подробни писмени бележки. Претендират разноски по делото по списък.

СГП, в качеството си на протестиращ, не изпраща представител.

Ответникът Главен архитект на район „С.“ СО не се представлява и не ангажира становище по спора.

Заинтересованата страна „ВИМ груп“ ЕООД се представлява от адв. Д. с редовно пълномощно. Оспорва жалбата, като я намира за недопустима, алтернативно за неоснователна. Претендира разноските по делото по списък, като представя подробни писмени бележки.

Съдът, въз основа на данните по делото, вкл. изслушаните и приети като компетентно и безпристрастно изготвени експертизи, като съобрази становищата на

страните и въз основа на закона намира следното, при съобразяване на следната възприета фактическа обстановка:

Подадено е заявление от „В. груп“, по повод което е образувана преписка пред район „С.“ СО № РСЦ19-гр94-1888/1/ от 17.12.2019г. за одобряване на проект „Преустройство на ресторантска част на подземен етаж за обособяване на самостоятелен обект – пакетажно на хранителни продукти“ в кв. 392, УПИ IX-90, местност „Зона Г центъра“, с административен адрес [населено място], [улица]. Преписката е разгледана на Районен експертен съвет при район „С.“, съгласно протокол № 1/07.01.2020г. ,т.1. Прието е, че заявителят е собственик на обекта, съгласно нотариален акт 1, том 1, рег. 71, д.1/2015г. „В. груп“ чрез управителя И. Р. А.. Отправена е забележка за уеднаквяване на пожарния кран в част „ВиК“ и част „ПБ“. Предложено е на Главния архитект на района да издаде разрешението за строеж след отстраняване на направеното несъответствие.

Издадено е разрешение за строеж за обект: Преустройство на ресторантска част на подземен етаж за обособяване на самостоятелен обект - пакетажно на хранителни продукти“ в кв. 392, УПИ IX-90, местност „Зона Г центъра“, с административен адрес [населено място], [улица].

От назначените, изслушани и приети по делото 4 броя експертизи се установява следното:

При оглед на място на обекта, предмет на разрешението за строеж е установено, че съществува на място подземен достъп, който започва с рампа от [улица] в северната част на УПИ VII-88 и минава през УПИ VII-88, УПИ VIII-89, УПИ IX-90, като завършва с подземно пространство, разположено под УПИ X-91.

За този обект, нар. „подземна улица“, не са налице данни нито за построяването ѝ, нито за въвеждането ѝ в експлоатация. За уширението на улицата, нар. „обръщател“ е налично Разрешение за строеж №209 от 29.05.1981г. на ИК на СНС и протокол за приемане на готовия за експлоатация обект“ от 1982г. на Б.. За имота е записано, че попада в кв. 392, но без указан парцел.

Налице са следните устройствени планове, съгласно представените такива от Н.: ИПРЗ /Изменение на план за регулация и застрояване/, приет с Решение № 821 от 18.12.2014г. на СОС, както и План за регулация, одобрен със Заповед №РД-09-05-135 от 10.06.1992г.

Действащ застроителен и регулационен план за територията на УПИ IX-90, кв. 392 е ИПРЗ от 2014 на СОС. Съгласно него, за имот УПИ IX-90, кв. 392 не е предвидена улица- нито подземна, нито надземна. Подземното пространство, представляващо уширение т. нар. „обръщател“ се намира в съседен УПИ X-91, кв. 392 и съгласно действащия план не е показано като подземно застрояване. Между двата обекта има достъп с ширина около 1.35 м.

Действащият подробен устройствен план, в която попадат визираните имоти в кв. 392 предвижда запазване на съществуващите сгради и не предвижда ново застрояване, като т.нар. подземна улица не е отразена в плана, с оглед което не може да се говори за предвидено към същата застрояване.

В архива на Н. са налични работни проекти на „Съюзен дом на Б.“, одобрени на 04.09.1974г. Идејни проекти за същия обект са одобрени на 08.11.1973г. В същите не съществува обект, наречен „обръщател на подземна улица“ и не е показана в проектните разработки връзка за прилежащите помещения по одобрения проект към местоположението на „обръщателя“. Представените от жалбоподателя и

съхраняваните в Н. документи са идентични.

Т.нар. „обръщател“ не представлява самостоятелен функционален обект, а е част от улица, като нейното уширение може да се приеме за „тупик“.

Процесният обект попада в западната част на УПИ IX-90, кв. 392, като попада в изба № 9 от 113 кв.м. от описаното в нотариалния акт за собственост, което съответства на плана от 1941г.

В пространството, наречено „обръщател“, разположено подземно в УПИ X-91 има врата в посока изток – към УПИ XV-96, която свързва подземно двата имота, съответно помещения в двата имота. Транспортният достъп до пространството „обръщател“ е през VII-88, УПИ VIII-89 и УПИ IX-90 като няма друг възможен такъв.

Спазени за нормите са пожарна безопасност, като се съобрази, че по отношение на трасе на електропровод е установена шахта, но без данни за разположение на кабели. Допълнителната експертиза в тази насока, на база новопредставени доказателства установява, че през имота преминава кабел със средно напрежение, като от направеното осъразмеряване преминава през петното на предвидения обект.

Съобразно назначената и приета по делото съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещо лице геодезист се установява: Цялата ел. мрежа на обекта, както и сградата, както и кабелите към ел. системата са ситуирани в т.нар. подземна улица и обръщало. Улицата и обръщалото са изградени на място така, както са предвидени. Последните обаче не са потвърдени в действащия регулационен план от 1992г., изменен през 2014г., поради което същите не са елемент от плана. Процесната сграда, за която е издадено оспореното разрешение за строеж не се засяга от кабелите, като те са успоредни на нея на разстояние около 1 метър, като тя попада в техния сервитут.

Съобразявайки Наредба № 8/1999г. за правила и норми за разполагане на технически проводни и съоръжения в населени места, процесният строеж не възпрепятства ползването на кабелите, но възпрепятства използването на подземната улица и гараж изцяло, тъй като блокира същата за транспортен достъп. Съобразявайки Наредба № 16/2004г. за сервитутите на енергийните съоръжения, то процесната сграда препятства обслужването на кабелите, тъй като попада в сервитута им.

Съгласно Наредба № 8/1999г., приложение № 3, минималното отстояние от сградите е 0.60 метра, което е спазено. Съгласно Наредба №16/2004г. не са спазени, като сградата е разрешена към момента на построяването ѝ - при действието на ЗУТ, а кабелите са поставени при действието на предишната Наредба.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

Жалбата на Национално Ловно-рибарско сдружение „Съюз на ловците и риболовците в България“ срещу Разрешение за строеж № 4/14.01.2021г. на Главния архитект на Район „С.“ СО е процесуално допустима, поради следните съображения: Не се спори, че е налице съоръжение, представляващо подземна улица, която представлява подземен достъп, който започва с рампа от [улица]в северната част на УПИ VII-88 и минава през УПИ VII-88, УПИ VIII-89, УПИ IX-90, като завършва с подземно пространство, разположено под УПИ X-91. Последният имот е собственост на жалбоподателя. Установява се, че т.нар. „подземна улица“ завършва със съоръжение „обръщател“, представляващо неин тупик, за което е налице Разрешение за строеж №209 от 29.05.1981г. на ИК на СНС и протокол за приемане на готовия за експлоатация обект“ от 1982г. на Б.. За нанасянето на същия в КККР е образувано производство и е издадена Заповед № 18-2724/09.03.2021г. на Началника на СГКК,

която е отменена с Решение по АД № 6980/2021г. на АССГ, което решение е оспорено и е висящо във ВАС с № на делото № 9063/2022г. по описа на съда към момента на постановяване на настоящото решение. Не е спорно, че въпросният обект / подземна улица/ не е отразен в действащите планове, които за имотите са съответно План за застрояване, приет с Решение № 821 от 18.12.2014г. на СОС, както и План за регулация, одобрен със Заповед №РД-09-05-135 от 10.06.1992г. Не е спорно още, че същата никога не е представлява обособен обект – годен за нанасяне в КККР, или в действащ регулационен план. Същата, имаща качеството на подземен обект, следва да е отразена в специализирана карта/ план, респ. в транспортно–комуникационен план, който да е изработен на база на действащия за имотите ПУП, но такива се установи, че не са изработвани, респ. одобрявани. Не е спорно, че транспортен достъп до имотите, посочени по-горе, е възможен само през тази улица.

Следва да бъде отбелязано, че административно дело №6980/2021г. по описа на АССГ, воден от „Вим груп“ ЕООД срещу Заповед на СГКК, с която въпросният „тупик-обръщател“ е нанесен в КККР, е образувано и водено по реда на ЗКИР, а не на ЗУТ, което определя различен кръг заинтересовани лица, извън което по същото настоящата заинтересована страна и жалбоподател в него се е легитимирал с друг документ за собственост, а именно – нотариален акт за замяна на недвижим имот за дружествени дялове № 135, дело № 317 от 13.04.2007г. , с който се същият се установява като собственик на 81% идеални части от недвижим имот с идент. №68134.101.91, а не с нотариален акт №1, том.1, рег. № 71, дело №1/2015г., представен по настоящото дело, в който параметрите на собствеността са описани като буквално възпроизвеждане на възприетото с Решение на ВКС № 243/11-02.2013г. по гр. дело №936 от 2012г., с което е отменено решение на СГС по гр. дело 6168/2010г. и е уважен иск за признаване и предаване на собственост на Д. Б. Б. и Д. А. Б. спрямо И. Р. А., собственик и управител на „Вим груп“ ЕООД, от които лица именно дружеството е закупило имота.

Процесното разрешение за строеж стъпва върху депозиран към същото инвестиционен проект, на основание чл. 142, ал.2, чл. 150 и чл. 148, ал.2 и ал. 4 от ЗУТ, т.е. при условията на комплексен проект за инвестиционна инициатива.

Видно от данните по делото е, че е налице инвестиционен проект, внесен от заявителя със заявления, съответно от 12.12.2019г. г. / л. 37 по делото/ и от 17.12.2019г. Същият съдържа част „Геодезия“, част „Технологична“, част „Конструктивна“, част „Електро“, част „ОВК“, част ВК и част „Пожарна безопасност“. Същият е одобрен едновременно с оспореното разрешение за строеж, видно от отбелязването върху същия. По аналогичен начин е проведено и съобщаването за него на възприетите за заинтересовани страни в производството – Етажна собственост с адрес [населено място], [улица] председател на ЕС М. Р., за които няма данни да са упражнили правото си на възражение или жалба.

В този смисъл, неоснователно се явява възражението на процесуалния представител на заинтересованата страна, че е следвало да бъде проведено отделно оспорване на инвестиционния проект. Самостоятелно той не подлежи на оспорване, ако представлява база на разрешения обем и видове строителни дейности от последващото разрешение за строеж.

В процесния случай обаче, съдът приема, че следва да разгледа предпоставките за законосъобразност на разрешението за строеж именно на посочените в същото

основания – като комплексен проект за инвестиционна инициатива, както и законосъобразността на представения и одобрен заедно с него инвестиционен строеж, предвид следното:

Не е спорно, че обект „подземна улица“ не съществува в действащите планове, както в КККР, така и при липса на специализирана карта и комуникационно-транспортен план към действащия ПУП. Именно тази улица обаче е станала основа за изработване на инвестиционния проект, на база който е разрешено преустройството. Същото е видно от приложените части на ИП по делото. Улицата, съответно частта от нея, която попада в обема на собственост на „Вим груп“ ЕООД, съобразно с нотариален акт от 2015г. / в частност мазе № 9 от 113 кв.м./ е станала основа за изработване на инвестиционния проект. И във всички части от него, и в обяснителната записка към същия е посочено, че е налице „съществуващ подземен транспортен достъп“, като такъв обаче липсва отразен в който и да е действащи планове, за което не се спори по делото.

За да бъде основа на разработка за процедура по чл. 150 от ЗУТ, следва да е налице разработка на изменение на действащ регулационен и застроителен план, респ. работен план, както и инвестиционен проект. Видно от данните по делото е, че в процесния случай първата предпоставка не е налице, а е следвало да е така, дори само поради ползваното основание на чл. 150 от ЗУТ. Същото се налага и предвид липсата на обект „подземна улица/ транспортен достъп“ и пр. , който да е нанесен в действащ регулационен и застроителен план, върху който е проектирано. Т.е., при възприетото от органа правно основание на чл. 150 от ЗУТ, същият не е преценил и изискал необходимото изменение на действащия план чрез нанасяне на обекта – подземна улица, върху който е проектиран инвестиционния проект.

Последното, в контекста на допустимостта на производството по повод жалбата на Национално Ловно-рибарско сдружение „Съюз на ловците и риболовците в България“ води до извод за наличие на правен интерес на основание разпоредбата на основание чл. 150, ал.3 от ЗУТ, съгласно който така издадените съвместни актове за одобрения не изменение на действащ план или изменение на конфигурацията на застрояването / чл. 134, ал. 6 от ЗУТ/ се съобщават на заинтересованите лица по чл. 131 от ЗУТ. Кръгът на последните е по-широк спрямо определения от нормата на чл. 149, ал.2 от ЗУТ. С оглед горното, както и предвид, че с оспорения проект следва да се урегулира част от имот – т.нар транспортен достъп, както и да се промени предназначението на същата част от този имот, който е съседен / в рамките на вертикалната планировка, и в частност – досежно т.нар. „транспортен достъп“/, на имота на жалбоподателя, за което няма спор по делото, следва, че по смисъла на чл. 131 от ЗУТ същият е следвало да бъде уведомен, респ. да участва в производството. В този смисъл, налице е правен интерес от проведеното оспорване.

Жалбата се явява и подадена в срок, тъй като процесният акт никога не е съобщаван на жалбоподателя. Твърдението на заинтересованата страна, че жалбоподателят е знаел за разрешението за строеж поне от месец декември, 2020г., а е подал жалбата си през месец май, 2021г. На първо място узнаването и връчването на административен акт са различни понятия, като в случая връчване не е провеждано, а липсва и твърдение в тази насока. На следващо място, дори и узнаване за акта на посочената дата не се установява, тъй като сигналът до Прокуратурата от настоящия жалбоподател касае извършване на незаконно спорен него преустройство, а не актът, въз основа на който то е разрешено.

Жалбата се явява и основателна.

Както бе посочено, процесното разрешение за строеж е издадено при условията на комплексен проект за инвестиционна инициатива.

Внесенят инвестиционен проект не съдържа предложение за изменение на застроителния план, съобразно с изискванията на чл. 150, ал.2 от ЗУТ. Съгласно същата норма, комплексният проект за инвестиционна инициатива съдържа следните самостоятелни съставни части: 1. проект за подробен устройствен план, включително работен устройствен план, когато такъв е необходим; 2. инвестиционен проект. Внесенят от заявителя инвестиционен съдържа част „Геодезия“, част „Технологична“, част „Конструктивна“, част „Електро“, част „ОВК“, част ВК и част „Пожарна безопасност“. Същият е одобрен едновременно с оспореното разрешение за строеж, видно от отбелязването върху същия.

Съдът приема, че следва да разгледа предпоставките за законосъобразност на разрешението за строеж именно на посочените в същото основания – като комплексен проект за инвестиционна инициатива, както и законосъобразността на представения и одобрен заедно с него инвестиционен строеж, предвид следното:

Не е спорно, че обект „подземна улица“ не съществува в действащите планове, както в КККР, така и при липса на специализирана карта и комуникационно-транспортен план към действащия ПУП. Именно тази „улица“ обаче е станала основа за изработване на инвестиционния проект, на база който е разрешено преустройството. Същото е видно от приложените части на ИП по делото. Улицата, съответно частта от нея, която попада в обема на собственост на „Вим груп“ ЕООД, съобразно с нотариален акт от 2015г. / в частност мазе № 9 от 113 кв.м./ е станала основа за изработване на инвестиционния проект. И във всички части от него, и в обяснителната записка към същия е посочено, че е налице „съществуващ подземен транспортен достъп“, като такъв обаче липсва отразен в който и да е действащи планове, за което не

се спори по делото.

За да бъде основа на разработка за процедура по чл. 150 от ЗУТ, следва да е налице разработка на изменение на действащ регулационен и застроителен план, респ. работен план, както и инвестиционен проект. Видно от данните по делото е, че в процесния случай първата предпоставка не е налице, а е следвало да е така, дори само поради ползваното основание на чл. 150 от ЗУТ. Същото се налага и предвид липсата на обект „подземна улица/ транспортен достъп“ и пр. , който да е нанесен в действащ регулационен и застроителен план, върху който е проектирано. Т.е., при възприетото от органа правно основание на чл. 150 от ЗУТ, както и съобразно с установеното по фактите, същият не е преценил и изискал необходимото изменение на действащия план чрез нанасяне на обекта – подземна улица, върху който е проектиран инвестиционния проект.

Това е нарушение, както поради формалната липса на тази част от документацията при процедиране по чл. 150 от ЗУТ, което води до несъответствие между фактическите и правни изявления в проекта и акта, така и представлява нарушение при одобряване на проекта / съвместно с акта/, тъй като същият е изпълнен върху база на фактическо положение, а не на действително градоустройствено такова. В процесния случай, при липса на нанасяне в действащите планове на обект „подземна улица“, е недопустимо да се проектира върху такъв. Било е нужно изменение на действащ ПУП чрез създаване на специализирана карта и транспортно-комуникационен план, отразяващ фактическото положение, който, след одобряването му, може да бъде база за проектиране, респ. изменение на застрояването. Заинтересованата страна многократно в процеса се позовава на безспорно установеното, че съществуващата реално подземна улица- достъп не е отразена в нито един действащ план, но въпреки това проектирането на инвестиционния проект стъпва върху наличието на такава, без да е изработен съответен план за това.

С последното се е достигнало и до препятстване на правата на реално засегнатите лица. За да бъде нанесена реално съществуващата улица /транспортен достъп до 4 имота, върху която да стъпи проектът за изменение на застрояването/ е било нужно да се измени действащият регулационен план в тази част или според обстоятелствата, да се издаде виза за проектиране по чл. 134, ал.6 от ЗУТ относно конкретно предвиденото застрояване. И за двете процедури е предвидено да бъдат уведомени лицата по чл. 131 от ЗУТ, който обхваща по-широк лица, между които би попаднал и жалбоподателят, ако бяха изпълнени изискуемите законови условия.

На следващо място, съобразно приложеното разрешение за строеж се разрешава такъв, представляващ преустройство на съществуващ обект. Видно от инвестиционния проект обаче е, че разрешеното преустройство не е в обема на съществуващ до сега реално обект, а включва и пристрояване – „новопроектираният обект се разполага в западната част на прохода“, съгласно обяснителна записка към проекта – л. 62 по делото. От част „Конструктивна“ към същия е видно: предмет на същата е изграждането на нова преградна стена, разположена в част от съществуващия транспортен подход на кота -3.00 метра. Предвидено е изграждане на нова стена, която отнема от пространствения обем на съществуващия подход/ улица. Не е спорно, че така предвиденото и разрешено застрояване попада в обема на собствеността „ВИМ ГРУП“ ЕООД съобразно с представения нотариален акт за собственост на дружеството / в частност в мазе №9 от възстановения имот/, но също така не е спорно, че последното представлява пристрояване към съществуващ вече изграден обект – собствен на дружеството, а не преустройство в рамките на застроения вее обем. Последното представлява нарушение, както поради несъответствие на фактически разрешеното застрояване спрямо формално изписаното в акта, с който то се разрешава, тъй като проектът предвижда друг вид застрояване от разрешения формално в акта и в по-голям обем, изискващ разрешение и за пристрояване, така и поради изложеното по-горе, че такъв вид застрояване /в обем извън съществуващия до момента/ следва да се реализира след изменение на плана или снабдяване с виза за проектиране по смисъла на чл. 134, ал. 6 от ЗУТ – когато се предвижда само изменение на конфигурацията на съществуващите сгради, вкл. при пристрояване. Последната хипотеза обаче визираща действащи планове, а доколкото в процесния случай такъв изобщо липсва по отношение на процесния обект, следва да бъде направена преценка от компетентния орган при следващо процедиране от страна на инвеститора.

Така изложеното съдът приема за достатъчно за обосноваване на незаконосъобразността на оспорения акт, но за пълнота и с оглед изясненото по делото, счита, че следва да отбележи, че е налице нарушаване и на сервитутните права на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, с оглед безспорно установеното наличие на кабели „средно напрежение“, чието трасе отстои на разстояние 1 метър от новопредвидения обект. Последното би било изследвано и съобразено при изпълнение на изискванията на закона, а именно – за изработване на изменение на действащия план чрез нанасяне на реалната ситуация на подземните съоръжения в него и процедиране на пристрояването на тази

основа. В случай, че това условие беше спазено, биха били приложили разпоредбите на Наредба № 16 /2004г. за сервитутите на енергийните обекти, съгласно Приложение V, т.2 от които сервитутната зона за този вид трасета е по оста на трасето – 1,5 m от едната страна и 0,6 m от другата страна – към сгради. Следователно, така разрешената пристройка чрез допуснатото преустройство попада в сервитутната зона на трасето на действащите кабели „ средно напрежение“. В производството е следвало да бъде проведено и съгласуване с енергийния доставчик, което е необходима предпоставка при процедиране на изменение на ПУП. Последното не е проведено от дружеството, което е още едно самостоятелно нарушение на процедурата по издаване на акта.

По изложените съображения, следва да бъде уважен и протестът на СГП. Не е спорно, че същият е допустим при условията на чл. 16, ал.1 , т.3 от АПК. С оглед изброените по-горе съображения, обуславящи незаконосъобразността на оспорения акт, и протестът следва да бъде приет за основателен. Установява се провеждане на непълна процедура, при цялостно игнориране на необходим елемент от същата, което е довело да нарушаване на правата на заинтересовани лица, чието зачитане би довело както до осигуряване на участието им в производството, така и до постановяване на акт с различен правен резултат.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните и доказани разноски в размер на 1650 лева, от които 900 лева адвокатски хонорар, 700 лева депозит за съдебни експертизи и 50 лева държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. второ и чл. 143 от ЗУТ, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Разрешение за строеж № 4/14.01.2021г. на Главния архитект на Район „С.“ СО, с което е разрешено на „Вим груп“ ООД, [населено място] да извърши преустройство на ресторантска част на подземен етаж за обособяване на самостоятелен обект – П. на хранителни продукти в УПИ IX-90, кв. 392, зона Г – центъра.

ОСЪЖДА Столична община да заплати в полза на Национално Ловно-рибарско сдружение „Съюз на ловците и риболовците в България“ сумата от 1650 / хиляда шестстотин и петдесет/ лева при посочените по –горе съображения.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: